

изменно „в името на истината“. Макар че в междуведомствените документи на райхканцеларията откровено се сочи, че „разстреляните полски офицери за нас не са нито главен, нито национален въпрос, а само повод за извличане на дивиденди в лабиринта на висшата дипломация за момента, без подбор на средствата и цената на жертвите“³.

Именно с изпращането на наши представители в сформираниите под егидата на Международния червен кръст в Женева комисии в Катин и Виница е свързана съдбата на подсъдимите българи през 1945 г.

Според документите на III върховен състав на Народния съд, съхранявани в архива на МВР по дело 100/101 от 18 до 28.II.1945 г., участието на д-р Марков и д-р Михайлов и българските архимандрити е оповестено като задължително, „решено от министър-председателя“ и би следвало да бъде без политически ангажимент и участие в есхумациите, а само с експертна оценка и мнение, „вписано навярно в *някакъв* протокол, който немците ще изготвят“. (Курсивът мой.)

Пътуването на д-р М. Марков и участието му в разкритията на катинската трагедия като специалист в 12-членната международна комисия е изцяло подготвено и проведено от немска страна⁴. Потвърждава се експедитивността на германската легация у нас и другите страни по сформирането на комисията, отправянето ѝ в Берлин, престоя ѝ под забрана за контакти с местното население и между самите членове, способ за събиране на експертната оценка – чрез анкетни карти и най-вече фалшифицирането на заключителния протокол: без предварително общо четене, не в Смоленск, на глухо летище край Варшава и с изменен текст по основната за немците част – времето на разстрелите. Всичко това, оценено като „твърде съмнително“ от д-р Марков, му дава повод да не прави никакви публични изяви независимо от многократните настоячиви покани и дори заплахи от немска страна. Разпространените след неговото завръщане у нас брошури „Изстрел в тила“ и „Полската трагедия“, както и афишът колаж „Болшевишките зверства в Катин“ са издадени от Гьобелсовия про-